

Cealaltă jumătate a lui Dumnezeu

6 mai 2004

Gili Cârstea

Un cititor, plin de zel pentru cauza sfântă, ne acuză că am căzut în amăgire deoarece nu reușim să vedem decât o jumătate de Dumnezeu. El vrea să spună că, deși am înțeles frumusețea caracterului neprihănirii lui Hristos, noi negăm cealaltă jumătate a lui Dumnezeu, aceea dreaptă, care aplică justiția divină păcătoșilor nevrednici. Un Dumnezeu cu două fețe este singura explicație pe care o găsește el privind în Scriptură.

Noi am înțelege această opinie, dacă ar fi vorba de Ianus și nu de Tatăl nostru ceresc. Zeii acestei lumi au dragoste pentru ai lor și nimicire pentru vrăjmași. Pe închinătorii lor îi binecuvântează, iar pe adversari îi bleastă. Tot așa este văzut și Tatăl nostru iubitor. El are o față iubitoare și una violentă. Este Miel pentru cei ce-L iubesc, și balaur pentru cei ce-L urăsc.

Cititorul nostru ne acuză că noi nu reușim să vedem jumătatea balaur a lui Dumnezeu. Are dreptate. Nu reușim să vedem această jumătate. Noi nu credem că Tatăl nostru ceresc are două fețe. Credem, mai degrabă, că cititorul nostru vorbește despre alt dumnezeu. Acela care se află pe tronul din Sfânta. Este adevărat, acela umple de binecuvântări pe închinătorii lui și nimicește fără milă pe opozanții lui.

Noi recunoaștem deschis că nu ne închinăm lui. Chiar dacă s-ar oferi să ne dea viață veșnică și prosperitate fără limite, tot nu am dori să trăim într-o lume guvernată de principiile lui. Am aflat de o lume infinit mai bună, în care conducătorii Se sacrifică ei Înșiși pentru binele celorlalți. O lume în care opozanții nu sunt zdrobiți ca un gunoi, ci li se oferă toate ocaziile spre a-și demonstra cazul, deoarece și ei sunt iubiți. O lume în care dreptatea este aplicată după lege, nu după capricii. Iar legea spune „să nu ucizi.” În această lume frumoasă, Creatorul ei S-a declarat pe Sine a fi un rob al neprihănirii, un serv al servilor, care acționează doar după regulile neprihănirii. Acționând după regulile fărădelegii, El ar deveni un rob al fărădelegii.

Da, credem și noi că Dumnezeu trebuie să fie drept. Dar dacă această dreptate nu este după lege, atunci nu mai este dreptate. Mulți au văzut la Dumnezeu o dreptate în care este loc pentru fărădelege, datorită unei suveranități strâmbe, după chipul și asemănarea acestui veac. Ei nu au înțeles că despărțirea

voluntară de Dumnezeu are ascunsă în ea sămânța morții veșnice, iar acești nefericiți nu au nevoie de cineva care să-i omoare.

Dumnezeu este în situația unui tată al cărui copil a fost păcălit să bea dintr-o sticlă cu otravă. Singura preocupare a unui tată responsabil este de a-l duce cât mai repede pe micuț la doctor. El se află într-o competiție disperată cu timpul. Iar situația devine și mai disperată când copilul este făcut să creadă că tatăl îi dorește răul, pierzându-și astfel încrederea în el. Ce tată nebun s-ar gândi în asemenea clipe la pedeapsă? Ce lecție s-ar putea învăța din aplicarea pedepsei cu moartea unui astfel de copil deja prins în brațele necruțătoare ale morții?

Omenirea întreagă a băut din sticla cu cianură. Tatăl nostru ceresc Se zbate să ne vindece, iar gravitatea constă în faptul că nici nu avem încredere în El, deoarece Îl cunoaștem greșit. Suntem cu ochii pe acea jumătate a lui Dumnezeu care aleargă să ne pedepsească pentru greșeala noastră. Și încercăm să fugim de acea pedeapsă prin tot felul de tertipuri, prin fapte bune, lucrare misionară sau exerciții spirituale. Aceasta să fie tot ce a mai rămas din marea mișcare adventă?
